

Capitolul 5

Cuprinsul

Capitolul 5	1
Vindecarea omului cu duh necurat.....	1
Consecințele eliberării celui posedat.....	3
Mai-marele sinagogii, Iair, vine la Domnul.....	5
Vindecarea femeii cu hemoragie.....	5
Învierea fiicei lui Iair.....	7

În capitolul 4.35-41 am văzut *autoritatea Domnului Isus asupra creației și a forțelor naturii*. Capitolul al cincilea înfățișează alte trei domenii asupra cărora se extinde autoritatea Domnului:

1. Autoritatea Domnului *asupra lui satan și a duhurilor necurate* (versetele 1-20),
2. Autoritatea Domnului *asupra bolilor* (versetele 25-34),
3. Autoritatea Domnului *asupra morții* (versetele 35-43).

Evenimentele din acest capitol au rolul de a răspunde la întrebarea ucenicilor din capitolul 4.41: „Cine deci este Acesta?”. Ele ni-L arată pe Domnul în slujirea Sa față de persoane individuale, cărora le arată ajutorul și autoritatea Sa.

Vindecarea omului cu duh necurat

Marcu 5.1-13: Și au venit de cealaltă parte a mării, în ținutul gadarenilor. Și îndată ce a ieșit din corabie, L-a întâmpinat, din morminte, un om cu duh necurat, care își avea locuința în morminte; și nimeni nu putea să-l lege nici chiar cu lanțuri; pentru că fusese deseori legat cu obezi și cu lanțuri, și lanțurile fuseseră rupte de el, și obezile sfărâmate; și nimeni nu putea să-l stăpânească. Și tot timpul, noapte și zi, era în morminte și în munți, strigând și tăindu-se cu pietre. Dar, văzându-L pe Isus de departe, a alergat și I s-a închinat și, strigând cu glas tare, a spus: „Ce am eu a face cu Tine, Isuse, Fiu al Dumnezeului celui Preaînalt? Te jur pe Dumnezeu, nu mă chinui”. Pentru că El îi spunea: „Ieși din acest om, duh necurat!” Și îl întreba: „Care-ți este numele?” Și el I-a spus: „«Legiune» este numele meu, pentru că suntem mulți”. Și L-a rugat mult să nu-i trimită afară din ținut. Și acolo, lângă munte, era o turmă mare de porci păscând. Și ei L-au rugat, spunând: „Trimite-ne în porci, ca să intrăm în ei!” Și Isus le-a dat voie îndată. Și duhurile necurate, ieșind, au intrat în porci și turma s-a repezit de pe malul abrupt în mare (și erau cam două mii) și s-au înecat în mare.

Putem privi vindecarea omului cu duh necurat din primele douăzeci de versete ale acestui capitol din unghiuri diferite:

- a) În primul rând, putem vedea *relatarea pur istorică* a acestui incident, care ne arată autoritatea Domnului asupra lui satan și a duhurilor necurate.
- b) Acest incident ne oferă, de asemenea, *o imagine de bază a oamenilor prin natura lor*, pe care Domnul dorește să-i vindece *complet*.

- c) Apoi, putem vedea în el și o imagine a *oamenilor din vremea noastră*, care au trăsături de caracter similare cu cele ale acestui om. Când ne gândim la sataniști sau când auzim de oameni care celebrează slujbe ocultе în cimitire, ne dăm seama că aceste lucruri, deși poate într-o formă diferită, sunt destul de actuale astăzi.

Imediat după debarcarea pe malul lacului, satan Îl expune pe Domnul la o nouă provocare. Pe El Îl întâmpină un om în care este concentrată puterea compactă a lui satan (legiunea). Descrierea acestui om aici și în [Matei 8](#) și [Luca 8](#) arată ce ființă complet neajutorată devenise acest om prin puterea celui rău din el. El este un exemplu grăitor despre ceea ce poate deveni o persoană sub influența lui satan. Dar, în același timp, acest incident arată că puterea binelui din Domnul nostru învinge complet puterea răului! Descrierea vindecării acestui om de către Domnul este una dintre cele mai detaliate din Evanghelii.

Omul acesta avea un „duh necurat”. În alte câteva evenimente din Evanghelii, expresiile „duhuri necurate” și „demoni” sunt folosite alternativ cu referire la aceeași chestiune (de exemplu, [Marcu 7.25-30](#); [Luca 9.42](#)). Astfel, se poate spune foarte bine că „demonii” sub forma unor „duhuri necurate” au pus stăpânire pe persoane. Acțiunea lor s-a desfășurat într-un mod cu totul deosebit în timpul cât a fost Domnul pe pământ, dar nu a rămas limitată la acel timp. La sfârșitul Evangheliei noastre, Domnul le dă ucenicilor autoritatea de a alunga demonii ([Marcu 16.17](#)). Apoi, în Faptele apostolilor, îi găsim pe apostoli exercitând această putere în diferite ocazii (de exemplu, [Faptele apostolilor 5.16](#); [16.18](#)). Pe lângă prezența puterilor rele astăzi, satan își va desfășura din nou activitățile prin intermediul „duhurilor necurate” într-o măsură sporită în viitor. Astfel, în [Apocalipsa 16.13,14](#) citim despre trei duhuri necurate, care sunt duhuri ale demonilor, iar despre marea cetate Babilon se spune că a devenit „o locuință a demonilor și o închisoare a oricărui duh necurat” ([Apocalipsa 18.2](#)). Dar, la fel ca atunci și acum, Domnul are autoritate asupra duhurilor necurate și în viitor și le va duce în pedeapsa lor veșnică.

Omul își avea „locuința în morminte”. Astfel, el trăia în permanență în legătură cu moartea și într-o stare de spurcăciune. Căci Legea spunea că până și atingerea unui mort sau a unui mormânt spurcă timp de șapte zile ([Numeri 19.16](#)).

Versetele 4 și 5 arată totala neputință a omului în fața puterii lui satan. La fel este și astăzi. Orice încercare de a schimba natura unui om prin pedepse aspre sau de a-i suprima impulsurile rele este sortită eșecului. Numai Domnul are puterea de a izbăvi de aceasta.

Un alt exemplu al incapacității omului de a-i elibera pe alții de puterea lui satan se găsește în [Faptele apostolilor 19.13-16](#). Acolo șapte exorciști iudei au încercat să elibereze alți oameni de duhuri necurate și au experimentat pe propria piele puterea demonilor.

Acest om era legat de satan, dar nimeni nu putea să-l lege. Nu cumva în spatele acestui paradox se ascunde un truc al diavolului? Satan îi face pe oameni să creadă că sunt liberi, dar în realitate îi leagă și mai mult. Folosirea de constrângeri duce tot mai departe în robie, ceea ce nu face decât să-i facă pe oameni nefericiți.

Ce l-a împins pe duhul necurat să meargă în întâmpinarea Domnului imediat după sosirea Sa pe țărm (versetul 2) și să alerge spre El și să cadă înaintea Lui (versetul 6)? Nu ar fi fost mai bine pentru el să fugă de Domnul? Chiar și în această reacție a omului cu duh necurat, se arată întreaga putere și autoritate a Domnului asupra duhurilor necurate. El este Cel înaintea căruia se va pleca într-o zi orice genunchi ([Filipeni 2.9,10](#)).

Duhul necurat Îl recunoaște pe Domnul ca fiind „Isus, Fiul al Dumnezeului, celui Preaînalt”. Prin aceasta el a demascat minciuna fariseilor, care atribuiă puterea Domnului lui Beelzebul ([Marcu 3.22](#)). Titlul „celui Preaînalt” reprezintă în Scriptură dreptul suveran al lui Dumnezeu asupra pământului și se referă în special la guvernarea lui Dumnezeu în timpul Împărăției de 1000 de ani, când satan și ajutoarele sale vor fi alungați de pe pământ. Ca atare, duhul necurat Îl recunoaște deja aici pe Fiul lui Dumnezeu.

În dialogul din versetele 9 și 10, omul vorbește despre sine alternativ la singular și la plural. Acest lucru arată cât de complet a pus stăpânire pe el duhul necurat. El se numește pe sine însuși „legiune”, un termen care desemna un detașament mare de soldați în acea vreme. Nu este aceasta o referire și la dușmanii care ne înconjoară astăzi? În [Efeseni 6.12](#) vedem că lupta noastră este „împotriva stăpânirilor, împotriva autorităților, împotriva stăpânitorilor lumii întinericului acestuia” și „împotriva puterilor spirituale ale răutății în locurile cerești”. Acestea sunt „duhurile necurate”, cu care ne confruntăm.

Porcii erau animale necurate conform Legii și, prin urmare, nu aveau voie să fie prezenți printre iudei. Și totuși, aici, la ei, se afla această mare turmă, care constituia toată averea lor. Duhurile necurate își exprimă cererea de a li se permite să intre în acești porci, deoarece socotesc cu convingere că vor fi alungate de Fiul lui Dumnezeu. Lucrurile necurate se alătură lucrurilor necurate; un principiu care este confirmat și aici. Domnul le îndeplinește cererea și duhurile necurate conduc porcii spre moarte. Acest eveniment arată fără echivoc obiectivul lui satan și al demonilor săi. Scopul lor este întotdeauna să distrugă și să nimicească, chiar dacă această intenție nu devine întotdeauna evidentă atât de repede și de clar ca aici.

Consecințele eliberării celui posedat

Marcu 5.14-20: Și cei care îi pășteau au fugit și au vestit în cetate și în ținut. Și au ieșit să vadă ce s-a întâmplat. Și ei au venit la Isus și l-au văzut pe cel demonizat, care avusese legiunea, șezând îmbrăcat și întreg la minte; și s-au temut. Și cei care văzuseră acele lucruri le-au istorisit cum se întâmplase cu demonizatul și despre porci. Și au început să-L roage să plece din ținuturile lor. Și, pe când intra El în corabie, cel care fusese demonizat Îl ruga să fie cu El. Dar Isus nu l-a lăsat, ci i-a spus: „Du-te acasă, la ai tăi, și spune-le tot ce ți-a făcut Domnul și cum a avut milă de tine”. Și a plecat și a început să vestească în Decapole tot ce îi făcuse Isus; și toți se minunau.

În ce contrast cu *lucrarea distructivă a lui satan* este *lucrarea Domnului în har* asupra acestui om posedat! Și în această vindecare El se descoperă ca expresie a îndurării cordiale a lui Dumnezeu ([Luca 1.78](#)). Și încă o dată se dovedește a fi adevărat, că El este Cel care poate elibera cu adevărat ([Ioan 8.36](#)). Aceasta se vede în schimbarea completă a comportamentului omului.

Trei detalii sunt menționate de omul eliberat. Ele arată trei rezultate ale lucrării de la Golgota, pe care le experimentează oricine crede în Domnul Isus:

- a) El șade - acest lucru ne face să ne gândim la faptul că are „pace cu Dumnezeu”.
- b) El este îmbrăcat - credinciosul este îmbrăcat cu „hainele mântuirii”, cu neprihănirea lui Dumnezeu.
- c) El este întreg la minte - în fiecare credincios a avut loc o transformare interioară. El nu mai este un dușman al lui Dumnezeu, ci este potrivit pentru prezența Lui.

Cu totul diferit de omul vindecat este comportamentul gadarenilor. Ei s-au *temut* și I-au cerut *să plece din ținuturile lor*. Acesta este omul prin natura sa. El se teme întotdeauna de prezența lui Dumnezeu, chiar și atunci când El Se revelează în har, așa cum a făcut aici. Gadarenii au preferat prezența posedatului și a porcilor necurați în locul glorioasei Persoane a Fiului lui Dumnezeu.

Ce durere trebuie să fi fost pentru Domnul, când I-au cerut să plece de pe teritoriul lor. Căci El știa că comportamentul lor era reprezentativ pentru cel al mulțimii poporului Său (vezi și [Luca 9.53](#)). Putem vedea ceva din sentimentele Domnului cu privire la această respingere atunci când citim plângerea Sa despre Ierusalim în [Matei 23.37](#). Și nu Se va fi gândit deja Domnul la ceea ce s-a întâmplat la condamnarea Sa, când mulțimea furioasă a strigat: „Ia-L pe acesta ... Răstignește, răstignește-L!” ([Luca 23.18,21](#))? Această respingere totală a Domnului a fost punctul culminant al păcatului omului. Căci ea a arătat că omul nu numai că a făcut răul, dar a și urât binele.

Pe de altă parte, ce trebuie să fi fost pentru inima Domnului când, pe drumul Său pe acest pământ, a văzut inimi care băteau pentru El și care Îl primeau cu bucurie (de exemplu, [Luca 4.42](#); [Ioan 4.40](#); [Luca 24.29](#)).

Gadarenii nu și-au dat seama că și ei se aflau în captivitatea lui satan și că aveau nevoie de eliberare din partea Domnului.

Dimpotrivă, omul posedat avea o singură dorință: să rămână lângă Domnul, care făcuse lucruri atât de mari pentru el. Putem înțelege foarte bine cererea lui. Dar Domnul avea încă o misiune pentru acest om, pe care o are și pentru fiecare dintre noi. Omul vindecat trebuia să dea mărturie despre ceea ce Domnul făcuse pentru el într-un mod atât de minunat. Exact pentru aceasta am fost lăsați și noi în lume.

Cu mărturia sa, omul trebuia să înceapă *în casa sa la ai săi*, cu cei pe care îi părăsise înainte și care îl cunoșteau îndeaproape. Domnul le-a dat o însărcinare similară ucenicilor Săi la înălțarea Sa - ei trebuiau să-și înceapă slujirea „*începând de la Ierusalim*” ([Luca 24.47](#)). În acest fel a acționat și ucenicul Andrei, găsindu-l „*întâi pe frate său*,” Simon și l-a condus la Isus ([Ioan 1.41,42](#)).

Putem rezuma învățătura practică din această întâmplare după cum urmează: *lucrarea Domnului și slujirea pentru El începe acasă, foarte aproape în mediul de viață*.

Omul posedat a îndeplinit porunca Domnului în mod direct și cu credință. Rezultatul a fost că „toți se minunau”. Vedem această reacție deseori în Evangheliile din partea oamenilor, atunci când se întâmplau lucruri pe care nu le puteau înțelege sau explica (de exemplu, [Matei 9.33](#); [Marcu 12.17](#); [Luca 11.14](#); [Ioan 7.21](#)). În multe cazuri era o simplă emoție, care nu atingea inima sau conștiința. Dar în capitolul 7.31-37 din Evanghelia noastră vom vedea că mărturia omului posedat a căzut și ea pe un teren fertil printre locuitorii din Decapole și a ajuns la inima unor oameni.

Când ne dăm seama ce a făcut Domnul în noi și ce eliberare completă ne-a dat, ne „minunăm”. Cât de mult Se bucură Domnul când *uimirea* noastră se transformă apoi în *admirație* față de Cel care a făcut totul pentru noi și L-a glorificat atât de mult pe Dumnezeu.

Mai-marele sinagogii, Iair, vine la Domnul

Marcu 5.21-24: Și, trecând Isus din nou cu corabia de cealaltă parte, o mare mulțime s-a adunat la El; și El era lângă mare. Și, iată, a venit unul din mai-marii sinagogii, cu numele Iair. Și, văzându-L, a căzut la picioarele Lui; și L-a rugat mult, spunând: „Fetița mea este pe moarte; Te rog să vii și să-Ți pui mâinile peste ea, ca să se vindece și să trăiască”. Și a plecat cu el; și o mare mulțime Îl urma și-L îmbulzea.

Iarși Îl vedem pe Domnul ca pe Slujitorul neobosit, care nu precupețește niciun efort pentru a Se ocupa și de o singură persoană. El trece din nou de cealaltă parte a lacului și este întâmpinat direct de o mulțime. Dar apoi se întâmplă ceva, care cu siguranță L-a bucurat pe Domnul. Un om de rang înalt, din clasa celor care L-au respins în mod deosebit pe Domnul, vine la El și se prosternă înaintea Lui. Și, spre deosebire de Nicodim, care a venit la Domnul noaptea, Iair, mai-marele sinagogii, vine la El în văzul public al mulțimii cu nevoia sa. La picioarele Domnului, el Îi prezintă marea sa nevoie și rugămintea sa cu o credință puternică.

În repetate rânduri găsim în acest capitol oameni care se aruncă la picioarele Domnului (versetele 6,15,22,33). Acesta este locul unde și noi putem găsi ajutor pentru orice situație. Iar ceea ce trăiește apoi Iair este o experiență pe care și noi o vom trăi mereu: Când venim cu încredere la El cu credință, *El merge cu noi*. Nu știm când ne va ajuta, dar putem fi siguri că *El merge cu noi*.

În felul în care Iair își face cererea, ne putem recunoaște adesea și noi înșine. În loc să Îi spună Domnului simplu nevoia, el are propriile idei și Îi face Domnului propuneri de acționare.

Domnul nu acționează așa cum își imaginează Iair; acțiunea Sa este mai degrabă asemănătoare cu cea făcută cu Lazăr din [Ioan 11](#). El așteaptă până când, în cele din urmă, vine vestea că fiica a murit. El nu vrea doar să arate că este capabil să vindece, ci vrea ca puterea lui Dumnezeu *asupra morții* să fie evidentă și ca gloria lui Dumnezeu să fie mărită.

După ce Iair I-a adus Domnului nevoia sa - deși aducând propriile idei -, el nu ia problema în propriile mâini, așa cum facem noi atât de des. Nu citim nimic despre el, că ar fi spus ceva împotriva mulțimii care se îmbulzea, sau împotriva femeii cu scurgere de sânge - evenimente care au contribuit la întârzierea Domnului în drumul Său spre casa lui Iair.

Vindecarea femeii cu hemoragie

Marcu 5.25-34: Și o femeie care de doisprezece ani avea hemoragie și care suferise mult de la mulți doctori și cheltuisese tot ce avea și nu-i folosise la nimic, ba încă îi mergea mai rău, auzind despre Isus, venind prin mulțime pe dinapoi, I-a atins haina. Pentru că spunea: „Dacă voi atinge numai hainele Lui, voi fi vindecată”. Și îndată izvorul sângelui ei a secăt și a cunoscut în trupul ei că a fost vindecată de boală. Și îndată Isus, cunoscând în Sine că ieșise putere din El, întorcându-Se în mulțime, a spus: „Cine Mi-a atins hainele?” Și ucenicii Săi I-au spus: „Vezi mulțimea care Te îmbulzește, și spui: «Cine M-a atins?»” Și El privea în jur, s-o vadă pe aceea care făcuse aceasta. Dar femeia, temându-se și tremurând, știind ce se petrecuse în ea, a venit și a căzut înaintea Lui și I-a spus tot adevărul. Și El i-a spus: „Fiică, credința ta te-a vindecat; mergi în pace și fii vindecată de boala ta”.

Povestea femeii cu hemoragie arată ce poate face credința personală simplă și directă în Domnul Isus și cum plinătatea harului în Domnul Isus este disponibilă pentru oricine vine la El în acest mod. Această femeie este imaginea unui păcătos care vine la Domnul Isus cu credință, cu nevoia

sa de păcat și găsește mântuirea. Dar putem face o aplicație și la credincioși. Scurgerea sângelui era în primul rând o necurăție și în al doilea rând o boală care nu se putea vedea cu ușurință din exterior. Deci, în viața credincioșilor pot exista păcate ascunse care ne spurcă și de care trebuie să fim curățați.

Problema acestei femei dura de mult timp și era rea și mare. La o *suferință fizică*, care durează atât de mult, se adaugă repede *suferința interioară* ([Proverbele 13.12a](#)). Și, pe lângă aceasta, această femeie avea și o *suferință religioasă*. Din porunca lui Dumnezeu pentru o femeie cu scurgere de sânge din [Leviticul 15.19-24](#), vedem că ea trăia într-o stare de necurăție constantă. Și nu numai ea însăși era necurată, ci și tot ce era în jurul ei. Nimeni nu s-ar fi atins de bunăvoie de această femeie, iar ea însăși cu siguranță nu ar fi avut curajul să se atingă de un fariseu. Ce situație teribilă!

În disperarea ei, ea a consultat mulți doctori *înainte* de a ajunge la Mântuitorul. Niciun doctor nu a putut să o ajute, ba chiar, dimpotrivă, „suferise mult de la mulți doctori” și „ba încă îi mergea mai rău”. Aceasta este o experiență pe care o vom face și noi atunci când vom încerca să luăm lucrurile în propriile mâini. În afară de aceasta, devine clar că niciun om nu poate salva și ajuta pe altul când este vorba de mântuirea sufletului (compară cu [Psalmul 49.8](#)).

Însă din cuvintele din versetul 26 nu putem trage concluzia că a consulta un medic atunci când ești bolnav este ceva rău. Putem să ne folosim cu recunoștință de ajutorul medicilor, dar important este să o facem în comuniune cu Dumnezeu și Tatăl nostru și să Îi aducem *mai întâi* Lui nevoia noastră.

Dacă vedem în doctorii de aici o imagine a *lucrurilor și oamenilor de pe acest pământ*, putem recunoaște un principiu: Dacă ne ocupăm de ele fără a fi în comuniune cu Dumnezeu, acestea vor avea întotdeauna o influență negativă asupra noastră. S-a spus cândva cu îndreptărire: „Lucrurile acestui pământ nu sunt rele în sine, dar ele se caracterizează prin faptul că Hristos nu este în ele. Și, prin urmare, ele au întotdeauna asupra credinciosului un efect de îndepărtare”.

Cât de bine a fost că această femeie nefericită „a auzit despre Isus” și, după aceea, a depășit toate obstacolele și, cu credință și încredere, și-a întins mâna către Domnul. Acolo a primit imediat mult așteptata vindecare de boala ei cumplită. Chiar și astăzi există astfel de oameni nefericiți, care caută pacea și se îndreaptă spre tot felul de locuri pentru a o găsi. Avem noi ochi pentru acești oameni și suntem noi cei care le spunem „*despre Isus*” și suntem un indicator spre Cel care numai El poate da pace?

Și pentru această vindecare era nevoie de „putere” de la Domnul. Și, deși știa exact cine se atinsese de El (versetul 32: „s-o vadă *pe aceea care ...*”), El a pus întrebarea cine a făcut acest lucru. El a vrut să-i ofere acestei femei o întâlnire foarte personală cu El, pentru că voia să-i dea pace deplină. În același timp, ceea ce a urmat a fost, de asemenea, menit să fie spre folosul ucenicilor și al mulțimilor care Îl înconjurau.

Deși întrebarea Domnului era destul de generală, femeia vindecată a recunoscut imediat că aceasta îi era destinată ei personal. În plină vizibilitate publică, ea a venit acum cu teamă, a căzut înaintea Lui și a mărturisit deschis ceea ce făcuse. Și-a dat seama ce act îndrăzneț comisese ca femeie necurată față de Fiul lui Dumnezeu, atât de puternic și sfânt, și s-a temut de consecințele faptelor sale.

Dar ce cuvinte frumoase i-a fost îngăduit să audă din gura Domnului. El nu a lăsat-o să plece „temându-se și tremurând”. Credința ei nu trebuia să se bazeze doar pe sentimentele și experiența ei, așa cum ar fi fost dacă El ar fi lăsat-o să plece, conform versetului 29. Nu, El a vrut să-i dea o asigurare deplină a vindecării ei.

Credința ei, care se arătase în versetul 28, era acum completată de mărturisirea ei. Această combinație de *credință* și *mărturisire* este prezentată în [Romani 10.10,11](#) ca fiind dubla necesitate a unei persoane în legătură cu binecuvântarea ei prin Evanghelie.

Mesajul Domnului către această femeie conține trei afirmații frumoase, care sunt valabile și astăzi în legătură cu orice convertire și eliberare:

- a) „Fiică, *credința* ta te-a vindecat” - pentru prima dată aici, în această Evanghelie, Domnul subliniază principiul că *numai credința este mijlocul de a obține binecuvântarea*. Femeia nu fusese vindecată prin propriile ei eforturi. Dimpotrivă, ea a trebuit să experimenteze dureros cât de imposibil era acest lucru. Nu a fost vindecată nici datorită descendenței ei, ci doar prin credința ei. La fel este și astăzi cu oricine vine la Domnul Isus (de exemplu, [Efeseni 2.8](#); [Romani 3.28](#); [5.1](#)).
- b) „Mergi în pace” - aceste cuvinte erau un salut obișnuit de despărțire în Israel (de exemplu, [Exodul 4.18](#); [Judecători 18.6](#); [1 Samuel 1.17](#)). Dar Domnul folosește aceste cuvinte în Evanghelia doar aici și la femeia păcătoasă, care Îi unge picioarele în casa fariseului ([Luca 7.50](#)). În ambele cazuri, aceste cuvinte sunt în legătură cu credința salvatoare. De aici putem vedea că nu erau doar cuvinte obișnuite de rămas bun, cele pe care Domnul le-a rostit aici. El S-a dovedit a fi aici Domnul din [Psalmul 29.11](#), care mai întâi dă „*putere*” și apoi „binecuvântează pe poporul Său cu *pace*”. El i-a promis acestei femei această *pace interioară profundă a inimii*. Și astăzi, toți cei care au venit la Domnul Isus cu credință și care se bazează pe promisiunile din Cuvântul Său pot poseda această pace. Și ce privilegiu este să mergi pe drumul tău în această pace.
- c) „Fii vindecată de boala ta” - alegerea cuvintelor în textul de bază arată clar că aici se referă la o stare permanentă („fii *permanent sănătoasă*”). Prin cuvintele Domnului, femeia putea avea siguranța deplină a vindecării sale permanente. Această absolută siguranță a mântuirii poate fi avută și astăzi de oricine crede în cuvântul Domnului.

Aceste cuvinte sunt relatate numai de Marcu. Iar această particularitate este din nou în conformitate cu caracterul special al Evangheliei după Marcu. Ele arată cât de *complet* Și-a făcut lucrarea Slujitorul desăvârșit al lui Dumnezeu.

Învierea fiicei lui Iair

Marcu 5.35-43: Pe când vorbea El încă, vin unii de la mai-marele sinagogii, spunând: „Fiica ta a murit; pentru ce-L mai superi pe Învățătorul?” Iar Isus, auzind cuvântul rostit, i-a spus mai-marelui sinagogii: „Nu te teme; crede numai”. Și n-a lăsat pe nimeni să-L însoțească, decât pe Petru și pe Iacov și pe Ioan, fratele lui Iacov. Și a venit la casa mai-marelui sinagogii și a văzut tulburare și oameni plângând și bocind mult. Și, intrând, le-a spus: „Pentru ce faceți tulburare și plângeți? Copila n-a murit, ci doarme”. Și râdeau de El. Dar El, scoțând-i pe toți afară, a luat cu Sine pe tatăl copilei și pe mama ei și pe cei care erau cu El și a intrat acolo unde era întinsă copila. Și, apucând mâna copilei, i-a spus: „Talita cumi”, care tradus înseamnă: „Fetițo, ridică-te și spune!” 42. Și îndată fetița s-a ridicat și umbla, pentru că avea

doisprezece ani. Și s-au uimit cu mare uimire. Și El le-a poruncit cu tărie ca nimeni să nu știe aceasta și a spus să i se dea copilei să mănânce.

Nu citim nimic despre ceea ce se întâmpla în inima lui Iair, când a trebuit să aștepte pe Domnul și apoi a văzut mesagerii care veneau să-i aducă cumplita veste rea, că fiica lui murise. Totul părea să fi fost în zadar. Iar această veste i-a fost adusă într-un mod foarte rece și respingător: „pentru ce-L mai superi pe Învățătorul?” Se pare că mesagerii au vrut, prin aceste cuvinte, să creeze o prăpastie între Iair și Domnul. Dar, într-un mod minunat, Domnul intervine imediat pentru a împiedica în primul rând orice gând de necredință să se nască în inima lui Iair. Știind foarte bine impactul pe care-l vor avea cuvintele mesagerilor asupra lui Iair, Domnul îi întărește credința șovăitoare cu cuvinte de mângâiere și încredere: „Nu te teme; crede numai”. El îi cere să *creadă*, zădărniciind astfel orice încercare de a lăsa ceva să intervină între Iair și El, căci credința este cea care ne leagă de Dumnezeu. Credința ne aduce în părtășia și prezența Domnului. Iar pentru Iair, mai ales acum, în această suferință, era important să se țină cu tărie de Domnul.

Domnul adresează și astăzi astfel de cuvinte de mângâiere către toți cei care Îi aduc nevoia lor. Ce Domn plin de compasiune este El!

Aici și în diferite ocazii, Domnul îi ia doar pe Petru, Iacov și Ioan. Aceștia se caracterizau printr-o părtășie strânsă cu El și aveau să devină martori deosebiți pentru El după înălțarea Sa la cer. Venirea lor cu El trebuia să devină și o mărturie a acțiunii Domnului. Doi ucenici ar fi fost deja o mărturie suficientă, dar trei era o mărturie completă, pe care nimeni nu o putea infirma.

Ajungând la casa lui Iair, Domnul și însoțitorii Săi găsesc o mare mulțime plângând și bocind mult, care formează un alt obstacol în calea Sa către fiică. Un doliu emoționant cu mulți bocitori nu era ceva neobișnuit în Israel. Deja în Vechiul Testament găsim mai multe evenimente cu zile speciale de doliu, cum ar fi doliul pe care Iosif l-a avut pentru tatăl său Iacov în [Geneza 50](#). Dar, în decursul timpului, exprimarea compasiunii și a doliului autentic a devenit o formalitate, mergând chiar până la a avea bocitoare profesionale (de exemplu, [Ieremia 9.17,18](#); [Amos 5.16b](#)). O astfel de jale superficială și pur exterioară era și preocuparea mulțimii de aici. Acest lucru este evident din versetul 40 din comportamentul lor. Domnul nu putea avea nicio plăcere în acest fapt și îi scoate pe toți afară, pentru a rămâne singur cu părinții cu adevărat îndurerați și cu cei trei ucenici ai Săi și cu fiica.

Aceasta nu înseamnă, desigur, că credincioșii de astăzi nu au voie să se întristeze și să plângă pentru pierderea unei persoane dragi. Acesta este un lucru cât se poate de firesc. Dar cât de diferită este jalea din casele copiilor lui Dumnezeu, atunci când un credincios pleacă acasă, de jalea unei lumi fără speranță. Știm că un credincios *adoarme*, pentru a „fi la Hristos”, unde este „cu mult mai bine” ([Filipeni 1.23](#)). Dar să veghem mereu la sinceritatea sentimentelor noastre, căci poate fi ușor să simulăm ceva superficial, fără o compasiune autentică.

Domnul a stârnit batjocura mulțimii, când a spus că fata doar *dormea*. El putea spune acest lucru ca Domn al vieții și al morții, pentru că pentru El moartea fizică nu este sfârșitul. Astfel, sufletul unui om este nemuritor și duhul se întoarce la Dumnezeu, „care l-a dat” ([Eclesiastul 12.7](#)). Pentru El, „Domnul vieții”, moartea unui om aici pe pământ este doar un somn.

Dar reacția mulțimii dezvăluie caracterul lor. Ei nu au decât un râs batjocoritor și necredincios pentru Domnul, care făcuse deja atâtea minuni mărețe chiar în ținutul lor. Cât de mult trebuie să fi suferit Domnul sub această batjocură.

Cât de diferită este acțiunea Domnului aici de cea a profeților din Vechiul Testament în realizarea unor minuni similare. Ei nu aveau nicio putere în ei înșiși și trebuiau să privească în sus și să ceară putere de la Dumnezeu pentru a acționa (de exemplu, Ilie în [1 Împărați 17.21,22](#) și Elisei în [2 Împărați 4.34,35](#)). Domnul, dimpotrivă, doar a luat-o pe fată de mână și i-a poruncit să se ridice în picioare. El putea să vorbească cu autoritate și „îndată fetița s-a ridicat și umbla”. Prin aceasta s-a arătat că restabilirea ei nu a fost numai imediată, ci și completă.

În înțelepciunea și grija Sa nesfârșită, El S-a gândit la fiecare detaliu și le-a spus părinților să-i dea copilei să mănânce. Aceasta este o sarcină importantă pentru părinți și pentru toți cei care au de-a face cu oameni convertiți de curând. După convertire, sufletul are nevoie de hrană, pentru a căpăta putere pentru călătorie și pentru a crește în cunoașterea Persoanei Domnului Isus.

Din punct de vedere profetic, fiica lui Iair moartă este o imagine a poporului Israel, care în prezent nu numai că este mort pentru Dumnezeu, dar, asemenea unui Lazăr, chiar este deja în mormânt ([Ezechiel 37.12](#); [Daniel 12.2a](#)). Dar în viitor, prin harul Domnului, o rămășiță a poporului va fi înviată, ca această fată, și va primi viață. Acest lucru este descris în detaliu în [Ezechiel 37](#).